

Arrest

nr. 166 779 van 28 april 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 26 juni 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 18 maart 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard, tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 maart 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 maart 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat M. WARLOP verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De feiten die voorafgaan aan de bestreden beslissingen worden door verwerende partij in haar nota als volgt opgeelijst:

“Verzoekende partij verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, geboren te Ludhiana op 11/10/1995. Verzoekende partij is tevens gekend als [B.S.] (vermeld op het paspoort).

Verzoeker werd op 11.09.2009 samen met zijn moeder in illegaal verblijf aangetroffen (zij het dat beiden een alias opgaven). Er werd haar bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Verzoeker heeft op 04.03.2010 een asielaanvraag ingediend. Hij verklaarde dat zijn moeder verdwenen was.

Gezien de minderjarigheid van verzoeker werd een voogd aangesteld.

De adjunct-Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen heeft op 27.09.2010 een beslissing genomen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 13.12.2010 heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid een beslissing genomen tot bevel tot terugbrenging.

De voogd van verzoeker heeft op 24.01.2011 een aanvraag tot afgifte van een verblijfsdocument ingediend. Verzoeker en zijn voogd werden gehoord op 08.02.2011.

Op 10.02.2011 heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid beslist dat geen aankomstverklaring kon worden afgegeven en aan de voogd van verzoeker een bevel tot terugbrenging diende te worden betekend. De bijlage 38 werd op 25.02.2011 aan de voogd betekend.

De voogd van verzoeker heeft op 24.05.2011 een nieuwe aanvraag tot afgifte van een verblijfsdocument ingediend.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid heeft op 25.05.2011 beslist dat aan deze aanvraag geen gunstig gevolg kon worden gegeven en de beslissing van 10.02.2011 behouden bleef.

Op 15.10.2013 heeft de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing genomen tot bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Tegen deze beslissing, die op 12.11.2013 aan verzoeker betekend werd, heeft hij een annulatieberoep en vordering tot schorsing ingediend.

Bij schrijven dd. 10.10.2013, aangetekend verstuurd op 14.10.2013, heeft verzoekers raadsman verzocht de duurzame oplossing voor betrokkene te herzien.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie heeft op 16.10.2013 beslist dat hieraan geen gunstig gevolg kon worden gegeven, waarbij verzoekers raadsman erop gewezen werd dat verzoeker meerderjarig was geworden op 11.10.2013."

1.1. Op 27 augustus 2013 diende verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Op 26 november 2013 heeft verzoeker een nieuwe aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ingediend.

1.2. Op 18 maart 2014 trof de verwerende partij een beslissing tot onontvankelijkheid waarbij zij beide aanvragen bedoeld in punt 1.1. samen heeft behandeld.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing. Zij is gemotiveerd als volgt:

"Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 27.08.2013 en 26.11.2013 werd ingediend door :

S.P.

Volgens paspoort: B.S.

nationaliteit: India

geboren te L. op 11.10.1995

(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene vroeg als minderjarige op datum van 04.03.2010 in België asiel aan. Deze asielpcedure werd op 28.09.2010 afgesloten met de beslissing "weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS), hem betekend op 29.09.2010. De duur van de procedure — namelijk iets minder dan 7 maanden — was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Betrokkene verklaart dat hij onder voogdij staat van mevrouw [R.V.] en dat hij bij een pleeggezin verblijft. Dit verblijf wordt opgevolgd door de pleeggezinnendienst vzw Opvang in Jette. Echter, deze elementen kunnen niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid aangezien deze niet langer van toepassing zijn daar betrokkene momenteel meerderjarig is.

Het feit dat betrokkene hier naar school gaat, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar hij niet aantoonde dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van betrokkene geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien dient er opgemerkt dat, aangezien betrokkene meerderjarig is, hij niet langer school- en/of leerplichtig is. Verder beweert betrokkene dat hij in India niet terecht kan bij familie en dat hij geen opvang heeft aldaar. Hieromtrent dient er opgemerkt te worden betrokkene tijdens het gehoor bij het CGVS verklaarde dat zijn vader, grootvader (die naar eigen zeggen miljonair is) samen met 3 ooms nog in het land van herkomst wonen. Het is dus duidelijk dat betrokkene in India nog steeds over een familiaal netwerk beschikt en bijgevolg is het zeer onwaarschijnlijk dat hij niet bij zijn familie zou kunnen verblijven."

1.3. Eveneens op 18 maart 2014 geeft de verwerende partij verzoeker het bevel om het grondgebied te verlaten. Dit vormt de tweede bestreden beslissing. Zij is gemotiveerd als volgt:

"(...) wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

onmiddellijk na de kennisgeving te verlaten.

REDEN VAN DE BESLISSING:

het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grand van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het van een geldig visum.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 (nul) dagen verminderd omdat:

O 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 15.10.2013, hem betekend op 12.11.2013."

1.4. Eveneens op 18 maart 2014 legt de verwerende partij verzoeker een inreisverbod op. Dit vormt de derde bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Verwerende partij heeft de Raad met een schrijven van 18 augustus 2014 ter kennis gebracht dat de derde bestreden beslissing werd ingetrokken. Het beroep is derhalve zonder voorwerp geworden voor wat betreft de derde bestreden beslissing, wat de onontvankelijkheid van het beroep op dit vlak met zich meebrengt. Er dient dan ook geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvanke-

lijkheid van het beroep voor zover het is gericht tegen de derde bestreden beslissing, opgeworpen in de nota met opmerkingen om een andere reden.

2.2. De verwerende partij werpt in haar nota met opmerkingen tevens een exceptie van onontvankelijkheid van het beroep op voor zover het is gericht tegen de tweede bestreden beslissing.

2.3. Er kan verzoeker geen belang worden ontzegd bij het thans voorliggende beroep om de enkele reden dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten werd gegeven op grond van de toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet die naar het oordeel van de verwerende partij een gebonden bevoegdheid betreft. Er mag geen bevel worden gegeven of het bevel mag niet ten uitvoer worden gelegd wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen. De Raad dient telkens de middelen te onderzoeken die gestoeld worden op een schending van de hogere verdragsbepalingen, in casu artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Verwerende partij vermag in haar nota niet vooruit te lopen op de behandeling van deze grief door de Raad om tot de onontvankelijkheid van het beroep te besluiten.

Bijgevolg moet de exceptie van onontvankelijkheid van het beroep, opgeworpen in de nota voor zover het is gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, worden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep voor zover het gericht is tegen de eerste en tweede bestreden beslissing.

Uit de bespreking van onderstaande middelen blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn

3.1. In een eerste middel werpt verzoeker op, *“Premier Moyen pris de la violation de l'article 9 bis de la loi du 15 décembre 1980, de l'article 62 de la loi du 15 décembre 1980, des articles 2, 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, de l'article 41 de la Charte des Droits Fondamentaux au terme duquel il y a une obligation pour l'administration de motiver ses décisions, du principe général de droit selon lequel l'autorité administrative est tenue de statuer en prenant connaissance de tous les éléments pertinents de la cause.”*

Verzoeker betoogt als volgt :

“Violation de l'article 9 bis de la loi du 15 décembre 1980

En ce que, la partie adverse déclare la requête irrecevable au motif que les éléments invoqués par Monsieur [S.] ne constituent pas une circonstance exceptionnelle ;

Alors que la jurisprudence, constante en matière de droit au séjour pour certaines catégories de personnes étrangères, définit les circonstances exceptionnelles comme étant celles qui « rendent impossible ou particulièrement difficile le retour de l'étranger dans son pays d'origine » ;(CE arrêt n° 88076 du 20 juin 2000 ; CE arrêt n° 112.059 du 30 octobre 2002 ; CE arrêt n° 93760 du 6 mars 2001, RDE, n° 113, p.217 ; CCE n° 9.628 du 9 avril 2008 ; CCE n° 5.616 du 10 janvier 2008 ; CCE n° 7.722 du 22 février 2008))

Qu'est une circonstance exceptionnelle, toute circonstance empêchant l'étranger qui se trouve en Belgique de se rendre temporairement dans son pays d'origine pour y accomplir les formalités nécessaires çà l'introduction d'une demande d'autorisation de séjour. (CE, arrêt n° 74880 du 30 juin 1998, RDE, 1998, p. 229)

Que, dans le cas d'espèce, Monsieur [S.] a évoqué les éléments suivants :

- l'absence d'attaches avec son pays d'origine, l'Inde ; sa vie ici depuis 2009 ;*
- l'environnement familial et la vie privée créés ici ;*
- la scolarité ; sa participation à diverses activités ;*

Que l'on comprend nullement la raison pour laquelle la partie adverse reproche au requérant d'avoir introduit une demande d'autorisation de séjour sur base de l'article 9 bis afin d'obtenir une autorisation de séjourner sur le territoire belge ;

Que justement l'article 9bis de la loi du 15 décembre 1980 prévoit précisément la possibilité pour toute personne se trouvant sur le territoire durant une certaine période, même sans titre de séjour, d'introduire une demande d'autorisation de séjour pour circonstances exceptionnelles : « Considérant que , contrairement à ce que soutient la partie adverse, la loi du 15 décembre 1980 n'interdit nullement à un étranger d'introduire une demande d'autorisation de séjour sur base de l'article 9, alinéa 3, de ladite loi, alors qu'il est en séjour irrégulier, voire sous le coup d'un ordre de quitter le territoire exécutoire ; que l'ordre de quitter le territoire attaqué ne peut être considéré comme un acte purement confirmatif d'un ordre de quitter le territoire antérieur que pour autant que la partie adverse n'ait pas réexaminé la

situation du requérant et que bien entendu qu'elle n'ait pas ignoré les éléments nouveaux qui aurait été portés à sa connaissance » ; (CE, 15 juin 2005, n° 146.056)

Que l'illégalité de séjour d'un étranger n'empêche nullement de bénéficier d'une régularisation de séjour fondée sur l'article 9 al 3 de la loi du 15 décembre 1980 lequel « confère au Ministre de l'Intérieur un très large pouvoir d'appréciation » et que « l'article 9 al 3 de la loi du 15 décembre 1980 qui déroge à la règle selon laquelle une autorisation de séjour en Belgique doit être demandée depuis le pays d'origine, a été voulu par le législateur, ainsi que cela ressort des travaux préparatoires de la loi du 15 décembre 1980, pour rencontrer des situations alarmantes qui requièrent d'être traitées avec humanité » ; (CE n° 105.622, 17 avril 2002 ; CE n° 109.338, 15 juillet 2002, RDE, 2002 n° 119, pp 432-433 ; CCE, n° 5.498, 8 janvier 2008)

Que tel n'est pas le cas en l'espèce ; la partie adverse a rejeté purement et simplement les éléments invoqués par la requérante et a donc méconnu, par là, le fondement même de l'article 9 bis de la loi du 15 décembre 1980 ;

Qu'il y a lieu d'annuler les décisions querellées ;

□ Violation des articles 62 de la loi du 15 décembre 1980 ; des articles 2, 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, de l'article 41 de la Charte des Droits Fondamentaux au terme duquel il y a une obligation pour l'administration de motiver ses décisions du principe général de droit selon lequel l'autorité administrative est tenue de statuer en prenant connaissance de tous les éléments pertinents de la cause

En ce que la partie adverse ne prend pas en considération tous les éléments invoqués en termes de requête par Monsieur [S.] ;

Alors que le requérant a versé à son dossier tous les éléments nécessaires corroborés par diverses pièces justifiant la longueur de leur séjour, l'intégration, ses attaches avec sa famille d'accueil ;

Que le Secrétaire d'Etat, faisant fi de son pouvoir discrétionnaire, rejette tous les éléments ainsi avancés sans expliquer en quoi ils ne peuvent être pris en considération quant au fond de sa demande ;

Que l'autorité n'a pas porté une appréciation éclairée, objective et complète et n'a pas tenu compte de l'ensemble des éléments pertinents du dossier ; qu'elle a même ignoré des éléments essentiels de la demande ;

Que la partie adverse a seulement retenu les éléments défavorables au requérant et n'a pas, au contraire, tenu compte de l'ensemble des éléments ; qu'il y a violation du principe général de droit selon lequel l'autorité administrative est tenue de statuer en prenant connaissance de tous les éléments pertinents de la cause ; qu'en outre, une motivation correcte et cohérente fait défaut ;

Que les principes de bonne administration et de motivation formelle des actes administratifs exigent que les actes administratifs unilatéraux reposent sur des motifs – de droit et de fait – qui soient exacts, pertinents et admissibles en droit ; les motifs de droit et de fait doivent démontrer que la décision n'est pas le fruit d'une erreur manifeste d'appréciation ; (J. Jaumotte, Les principes généraux du droit administratif à travers la jurisprudence administrative, in Le Conseil d'Etat de Belgique cinquante ans après sa création, p.636 à 638)

Que le but de la motivation est de permettre au destinataire de l'acte de comprendre les raisons qui ont déterminé la décision ; que, grâce à la motivation, l'administré doit être en mesure d'estimer en connaissance de cause s'il s'indique de contester cet acte en introduisant les recours organisés par la loi ; (CE, Arrêt Chairi, n°99.353 du 2 octobre 2011 ; CE, Baras, n°81.697 du 6 juillet 1999)

Que le principe de bonne administration inscrit à l'article 41 de la Charte des Droits Fondamentaux est un principe général de droit administratif qui s'impose à l'administration dans ses rapports avec tout administré, indépendamment de la légalité de séjour de ce dernier ; (arrêt M.M contre Irlande (C-277/11))

Qu'en l'espèce, la partie adverse n'a pas fait preuve de bonne administration car n'a pas pris en considération l'ensemble des éléments propres à Monsieur [S.] et n'a pas adéquatement motivé sa décision ;

Que partant, la motivation est insuffisante et, par conséquent, les décisions querellées doivent être annulées ;”

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat beide bestreden beslissingen op klaar en duidelijke wijze de juridische en feitelijke motieven vermelden waarop ze steunen. Zo verwijst de tweede bestreden beslissing naar de toepassing van artikel 7, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet en wordt uiteengezet op grond van welke feitelijke overwegingen toepassing wordt gemaakt van voormelde bepaling en verwijst de eerste bestreden beslissing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en wordt duidelijk uiteengezet waarom de aangevoerde omstandigheden niet kunnen worden beschouwd als buitengewone omstandigheden in de zin van dit wetsartikel. Verzoeker kan dan ook niet dienstig opwerpen *“Que l'on comprend nullement la raison pour laquelle la partie adverse reproche au requérant d'avoir introduit une demande d'autorisation de séjour sur base de l'article 9 bis afin d'obtenir une autorisation de séjourner sur le territoire belge”* en evenmin *“Que le Secrétaire d'Etat, faisant fi de son pouvoir discrétionnaire, rejette tous les éléments ainsi avancés sans expliquer en quoi ils ne peuvent être pris en considération quant au fond de sa demande ;”*. Verzoeker toont met zijn betoog niet aan in welke mate de formele motieven hem niet in staat stellen te achterhalen welke concrete redenen de beslissingen schragen.

Een schending van de formele motiveringsplicht blijkt dan ook niet.

3.3. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een vreemdeling een verblijfsmachtiging toe te kennen in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dient de gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

3.4. In de eerste bestreden beslissing verwijst de gemachtigde van de staatssecretaris naar de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en stelt hij vast dat de aanvraag van verzoeker onontvankelijk is. Meer bepaald wordt er geoordeeld dat de door verzoeker aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen.

3.5. Met zijn theoretisch betoog over de draagwijdte van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en over het begrip buitengewone omstandigheden toont verzoeker niet in concreto aan dat de eerste bestreden beslissing strijdig is met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet of dat de verwerende partij aan dit begrip een invulling heeft gegeven die strijdig is met wat verzoeker in zijn verzoekschrift schetst op dit punt aan de hand van rechtspraak van de Raad van State.

3.6. Verder blijkt niet dat verzoekers illegaal verblijf in het Rijk door de verwerende partij werd aangewend om hem de mogelijkheid te ontzeggen om een beroep te doen op artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, minstens toont verzoeker dit niet aan.

3.7. Verzoeker herhaalt de elementen die zijn zaak kenmerken, wijst erop dat zijn aanvraag voorzien was van de nodige stavingsstukken en is de overtuiging toegedaan dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met alle aangevoerde elementen, doch met dergelijk niet geconcretiseerd betoog toont verzoeker geen schending aan van de zorgvuldigheidsplicht.

3.8. Met zijn overtuiging dat de verwerende partij artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft geschonden, zonder dat wordt ingegaan op de motieven die in de eerste bestreden beslissing figureren en zonder zijn betoog te concretiseren, toont verzoeker niet aan dat de eerste bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens, of op onzorgvuldige wijze of strijdig met artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie is genomen noch met overschrijding van de ruime appreciatiebevoegdheid waarover de verwerende partij in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beschikt.

3.9. Verzoekers afsluitende theoretische beschouwingen over de in het middel opgeworpen bepalingen en beginselen tonen daarvan geen schending aan.

Het eerste middel is niet gegrond.

3.10. Aangezien de derde bestreden beslissing werd ingetrokken is er geen reden meer om uitspraak te doen over het tweede en derde middel die gericht zijn tegen de derde bestreden beslissing. Zij hebben immers geen voorwerp meer. Ter terechtzitting gedraagt de verzoekende partij zich naar de wijsheid van de Raad voor wat haar tweede en derde middel betreft.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste en tweede bestreden beslissing kan leiden aangevoerd en het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk voor zover het is gericht tegen de derde bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig april tweeduizend zestien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA